

عنوان مقاله:

کاربرد اصول گرایس در گفتار کودکان پسر مبتلا به اوتیسم و سالم

محل انتشار:

فصلنامه پازند، دوره 10، شماره 36 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

رحیمه روح پرور - استادیار، رشته زبان شناسی همگانی، گروه زبان های خارجی دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه شهید باهنر کرمان

مهدیه کرمی - کارشناس ارشد زبان شناسی همگانی، دانشگاه شهید باهنر کرمان

خلاصه مقاله:

اوتیسم (درخودماندگی) نوعی اختلال رشدی- عصبی است که مشکل در زبان و گفتار یکی از مشخصه های اصلی آن است. در پژوهش توصیفی- تحلیلی حاضر که از نوع مقطعی است، با ضبط گفتار روزمره کودکان، میزان پابندی به اصول گرایس در گفتار ۲۰ کودک پسر شش تا یازده ساله مبتلا به اوتیسم در مراکز توانبخشی کرمان با ۲۰ کودک پسر سالم شش تا یازده ساله از مدارس ابتدایی و راهنمایی شهر کرمان مقایسه می شود. یافته ها با استفاده از آزمون دقیق فیشر در نرم افزار SPSS نسخه ۱۹ پردازش شدند. نتایج نشان می دهد که بین کودکان مبتلا به اوتیسم و کودکان سالم در رعایت اصول کمیت، ارتباط و حالت تفاوت معناداری وجود دارد. عدم رعایت اصول گرایس موجب می شود گفتار کودکان مبتلا به اوتیسم بی معنی و بی ارتباط به موقعیت و بافت زبانی به نظر برسد و نشانگر این نکته است که عملکرد این کودکان در راستای نظریه ذهن نیست.

کلمات کلیدی:

اوتیسم، اختلال رشدی- عصبی، اصول گرایس، نظریه ذهن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1362470>

